

A ZSILIP A FEJÉBEN

Victor Coleman költőtársamnak

Victor, a félénk elme
feltárja az agy finom barázdáit
színes rétegeit
nincs összkép, átsejlések vannak

pár vonal, a gondolat pályái

Táj kiégett fákkal
olvadt gumiabroncsok a napon
Stan gömbakváriuma
egy könyv
lapozódik benne
mint valami magát álcázó
tengeri állat
napfényben fürdő
ábrázata lassan kifakul

Agyam kusza hálókát
vet ki a papírra
Vak szeretet: míg le nem írtam
nem tudom, mit szeretek
És akkor Gibsonsból a leveled
egy sirály életlen fényképével
Elkapott látvány A szédítő fehér madár
elmosódott rebbenése

És ez minden, amiről ez az írás szól
Ahogy a rossz pillanatban elkapott
és ezért torz, fura tünemények
szépsége megvilágosodik

4 APA, SZOMORÚ LÁNYÁHOZ

Egész éjjel hokisok fotói
néznek le rád,
miközben tréningruhában alszol.
A harcias kapusok az eseteid.
Eladólistára kerülés réme,
pénzvonások és sérülések;
mindezt szívesen követed.
Istenem! – mondod reggelinél
a sportrovat olvasása közben,
mikor újabb játékos szenvedett bokatörést,
vagy támadt edzőjére.

Lányos apaként
nem erre számítottam,
de annál inkább tetszik.
Minden hibádat kedvelem,
még azt is,
amikor dühödben
a takaró alatt ücsörögsz.
És mikor azt mondom, kedvelem,
úgy értem: szeretem,
de ez zavarba hoz téged.
Téged, aki lenézed a fekete-fehér filmeket
(órákig csalogattalak
megnézni a *Casablancát*),
pedig *A fekete lagúna szörnye* meghatott.

Egy napon odaúszom a hajód mellé,
vagy más tesz így,
de ha meghallod a szirént,
figyelj oda rá. Mert ha becsukod a füled,
semmi sem történik. Sosem változol.

Nem bánom, ha dühös kapusokkal,
úszólábú szörnyekkel
kockáztatod életed.
Bemehetsz barlangjaikba és váraikba,
üveglaboratóriumaikba. Csak ne hagyj,
hogy rajtad kívül bárki hülyére vegyen.

Ez az első intelem,
melyet neked fogalmaztam.
Azt mondd, bakfiskorod teljében vagy.
Inkább volnék a legjobb barátod, mint az apád.
Nem vagyok jó tanácsadó, ezt tudod,
de amíg égnék a fáklyák,
addig tarts a menettel.

Néha úgy belevetted magad
barátaid felfedezésébe,
hogy fáj a hiányod
– ám ez kapzsiság.
És dühömben
néha én is
magamba zárkoztam.

Egy délután beléptem
a szobádba. Az asztalnál ültél,
melynél ezt írom.
Aranycserje virágzott odakinn,
napfény ömlött végig rajtad,
sűrű, sárga csodaként
mintha egy másik bolygó
csalogatna e házból
– mennyi lehetséges világ! –
miközben te a matematikával foglalkoztál.

6 Most nem tudok úgy ránézni az aranycserjére,
hogy ne érezném a hiányod,
vagy ne örülnék neked.
Érzékenyen lépsz ki a vad világba,
és igazi jutalmad
a lázas keresés lesz.
Mindent akarj. Ha megtörsz,
kifelé menet tedd, ne befelé jövet.
Nem érdekel, hogyan éled életed,
de érted eladom fegyvereim,
örökre megtartom titkaid.

Ha a halálról beszélek,
melytől most nagyon félsz,
arra nincsenek válaszok
azokon kívül,
melyek a vérünkben vannak.
Ne idézz fel sírokat.
Az emlékezet állandó.
A délután
sárga, kertvárosi
kinyilatkoztatására emlékezz.

Hokikapusod
ijesztő sisakrácsa mögött
bizonyára
gyöngédségről álmodozik.

HA ÉJFÉLKOR VEZETSZ A QUEENSBOROUGH-I ÚTON

7

ne nézz csillagra
vagy a teliholdra A békákra figyelj
És ne az útpadkán maradó megfontoltakra
hanem a vidéki éjszakát megunt
a fényszórók sugarától elkápráztatott
kalandvágyókra

Ismerjük persze a fajtájukat; helyi vagányok
akik tarka kalózkendőjüket levetve
zöldfülűként vetik bele magukat
a kerekek sodrába

A testet öltött halál vagyunk nekik
Jobban szeretem e bolondokat
mint a holdat
Ők köszöntenek távollétem után
Egyikük az ifjúságom
még mindig folyókba ugrál
vigyázz rá – és vele

Tudva, hogy szereted e tájat
néhány alapszabály
Semmilyen holdat ne nézz
Orroddal érzékeld a gránit hevét
A jelzőtáblák irányába ússzál
Csak tükörképekhez éj

REKKENŐ

8

Esőben virágközelben
minden porzó bimbószagú
duzzadt levelek
nyiladékából
életnedv fehér cseppje
lövell feléd
a színpompás enyészet
dús párája tömíti orrod
agyad telített szivacs
alig van levegő nincs nincs
vattacukorhalál

ALKONYI PORFÁTYOL

Alig mozgunk ilyenkor
a nappal utolsó órájában

Most kinyitja kék boltját az ég

Nekem a gyerekeimhez kötődik ez az óra
akik a gulyát beterve
dologunottan lóbálták botjukat
pedig e porból kifesző alkonyipír
mindenütt jelen van – itt a Nílusnál
félig süllyedt óriásmadárként
forgolódnak a csónakok
a vizet nézem
mely leálmódja nyelvemről a port
e tájon olyannak érzed a szád
amilyenek a cipőd látod

Minden alakzattá egyszerűsödik

Fény híján lehül inged
a borbélytól kilépő férfiak
üde bőre érzi a levegőt
Egész nap
porlepte gránitömleny

most meg
hirtelen hús-vér a Nílus
ágyon elnyúló kar

Nem emlékszem tisztán
az indiai miniatúrákon
miről szól ez az óra
aprók voltak az emberek
az állatokat csak porfelhő jelezte
pamacsök a légben
A magyarázatokból
nem emlékszem többre
összefüggéstelen szép mondatoknál
melyekben egy golyó színe
egy lótuszra lépő bal láb
elválást jelképez
Vagy istenek történetére
akik oly szép nőket teremtettek
hogy saját szenvedélyükben égve
hamuvá enyésztek
A nők kedves papagájukra bízták titkukat
a magányos férfiak beleívódtak fekhelyükbe
Mily sokakat
alázott meg készséggel
a folyók messzisége

Behúzott nyakú utasa alatt
lomhán fordul a csónak
holdfényre kész
vitorlái
tüdőként telnek meg

többé nincs mélysége a távlatnak
most megeshet
hogy két csónak kontúrja
némán összekoccan

(Fordította: Szilágyi Mihály)

*2018. július 8-án Michael Ondaatje (Toronto) *Az angol beteg* című regényét választották az elmúlt 50 év legjobb Man Booker-díjas művének, és ezzel Arany Man Booker-díjas lett. Az indoklás M. O. prózájának költőiségét méltatta, ez alkalomból verseiből adunk válogatást fordítója összeállításában.